

ת"פ 23011/02/11 - מאשימה, מדינת ישראל נגד נאשמים, ו.פ.

בית משפט השלום בפתח תקווה

26 ינואר 2016

ת"פ 23011-02-11 מדינת ישראל נ' פ'

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים ו.פ. ע"י ב"כ עו"ד גלית יפה פרדקין

החלטה

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

על פי הנתען בכתב האישום המתוקן, בתאריך 4.12.10, נכנסה הנאשמת לחדרו של בן זוגה דאז (להלן: **המתלונן**) והשניים התווכחו.

באותה עת היו הנאשמת והמתלונן בהליכי גירושין והתגוררו בביתם בחדרים נפרדים.

הנאשמת ניגשה לחדר השירותים ונטלה סכין גילוח (להלן: **הסכין**) וזאת בעת שהמתלונן יצא מחדרו.

בנסיבות אלה שרטה הנאשמת את המתלונן בפניו באמצעות הסכין וציפורניה.

הנאשמת שרטה את המתלונן באמצעות ידית הסכין בחזהו.

למתלונן נגרמו פצעי שפשוף ושריטות בפנים - בעפעף הימני, תחת העפעף התחתון, מעל עצם העול, בלחיים ובאזור השפתיים, וכן בבית החזה, ובכתף הימנית.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמת תישלח לתסקיר שירות מבחן, כאשר המאשימה תעתור לעונש של מאסר בפועל אשר ירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי.

הוסכם כי בתסקיר תבחן שאלת ביטול ההרשעה והטלת עונשי של"צ או צו מבחן.

תסקיר שירות המבחן

ביום 28.12.14 ניתן תסקיר בעניינה של הנאשמת.

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשם כבת 36, ילידת אוקראינה, נשואה בשנית ואם ל-2, עובדת כמזכירה רפואית.

הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד ולא התגייסה, לאור גיל העלייה לארץ.

סיימה לימודים בקורס לסייעות שיניים וקיבלה הסמכה לעבוד בתחום, אך לא עסקה בכך בפועל.

נמסר כי לאורך השנים עבדה בתחומים שונים והחליפה מקומות עבודה מידי מספר חודשים.

נמסר כי טרם עבודתה הנוכחית כמזכירה רפואית עבדה משך 3 שנים כמנהלת חשבונות.

הנאשמת אף עברה קורס במד"א לשאיבת דם ורידי.

נמסר כי הוריה של הנאשמת התגרשו בהיותה בת 5 וכי אביה נפטר בהיותה כבת 14. הנאשמת עלתה לארץ עם אימה ובן זוגה. האם חזרה לאוקראינה לנוכח קשיי קליטה, אך הקשר נשמר הן טלפונית והן בביקורים.

לגבי יחסיה הזוגיים עם המתלון, נמסר כי הכירו באוקראינה בגיל 16 אך היחסים העמיקו רק לאחר עלייתה של הנאשמת לארץ, ובמהלך ביקור שלה באוקראינה החליטו להינשא.

הנאשמת שבה לארץ והמתלון הגיע אחריה לאחר הסדרת ההליכים מול משרד הפנים.

נמסר כי הזוג התמודד עם קושי כלכלי וקושי במציאת עבודה וכי בשלב כלשהו נוצר משבר אמון לנוכח חשדות של המתלון כי הנאשמת מקיימת קשר זוגי אחר.

נמסר כי המתלון רצה להיפרד על רקע האמור לעיל וכי המצב גרם לנאשמת לתחושות קשות. היה ניסיון לשיקום הקשר, אך בשנת 2010 החליטו להתגרש.

נמסר כי כיום הנאשמת נשואה בשנית ולה בן מקשר זה. כן נמסר כי הקשר בין הנאשמת למתלון הינו תקין וכי הוא משלם מזונות לבנו ומקיים הסדרי ראייה.

הנאשמת מסרה כי היא ובעלה מתכננים להגר לקנדה והוצגו מסמכים בנוגע לכך. נמסר כי בן זוגה הנוכחי תומך בה בהליכים המתקיימים כנגדה.

קצינת המבחן פגשה את המתלון. נמסר כי הקשר עם הנאשמת היה תקין וטוב עד אשר התעורר חשדו כי היא מנהלת קשר זוגי נוסף.

על רקע זה החלו ויכוחים ומתח שגברו בתקופה שקדמה לאירוע נשוא כתב האישום.

נמסר כי הפניה למשטרה נועדה להציב לנאשמת גבולות ולא מתוך חשש. נמסר כי אף נעשה ניסיון לחידוש הקשר לאחר הגשת התלונה וכי מאז האירוע לא התרחשו מקרים דומים.

בנוסף, נמסר כי הנאשמת פנתה לטיפול נפשי בבי"ח גהה בשל מצב דכאוני בשנת 2011 וקיבלה טיפול תרופתי, ופנתה שוב לאחר הולדת בנה השני. נמסר כי כיום משולבת בטיפול ובמעקב פסיכיאטרי וממשיכה בטיפול התרופתי.

לגבי האירוע נשוא כתב האישום, נמסר כי הנאשמת לוקחת אחריות ומביעה בושה וחרטה על שהתרחש.

מסרה כי ברקע לאירוע עמד המשבר הזוגי שתואר לעיל כאשר באותה תקופה התנהלו כזוג פרוד ובילו זמן רב בנפרד. נמסר כי מצב זה עורר ויכוחים ומתחים וכי הנאשמת האשימה את המתלונן בניהול אורח חיים בלייני. כן מסרה כי בימים שקדמו לאירוע חוותה משבר נפשי וחשה מעורערת ובנסיבות אלה התקשתה בריסון רגשותיה ונהגה באלימות.

הרושם שהתקבל הינו כי הנאשמת מתקשה בשמירה על יציבות ומאופיינת בתחושת חוסר שייכות, אך כיום טוענת כי מצאה תחום התואם את כישוריה והיא מעוניינת להתעסק בו.

בבחינת גורמי הסיכון לעבריינות, שהתבטאו במידת התוקפנות שגילתה באירוע, נשקלו גם התקופה המשברית בה היתה נתונה וקשיי הנפרדות מבן הזוג. מנגד, במסגרת סיכויי השיקום, נשקלו לקיחת האחריות, הפקת הלקחים וכן הטיפול הנפשי בו היא משתתפת והיות ההליכים המשפטיים גורם מרתיע מבחינתה.

לאור כל האמור לעיל, ובהתחשב ביחסים התקינים בין הנאשמת למתלונן, הומלץ על ביטול הרשעתה של הנאשמת, בכפוף להטלת צו של"צ בהיקף של 150 שעות.

הודגש כי המלצה זו נובעת, בין היתר, מהחשש כי הרשעה תפגע בסיכויי ההגירה של הנאשמת לקנדה. כן צוין כי ענישה מחמירה יותר כדוגמת עבודות שירות תפגע בתפקודה התעסוקתי והמשפחתי.

לא הומלץ על הטלת צו מבחן לנוכח הטיפול הנפשי בו מצויה הנאשמת.

ראיות לעונש:

א. חוות דעת העוסקת בדיני ההגירה הקנדיים

הנאשמת הגישה חוות דעת משפטית מטעמה, ובה התייחסות לשאלת השלכות הרשעתה על הליך ההגירה לקנדה.

חוות הדעת נערכה ע"י עו"ד אלכס פרידמן שהינו עו"ד חבר לשכת עו"ד בישראל ובקנדה (מחוז אונטריו), העוסק בדיני הגירה לקנדה.

יצוין כי חוות הדעת התייחסה לעבירה של "תקיפה" בדין הקנדי, ולא לעבירה של "תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות" בה הורשעה הנאשמת. ספק בעיני, אם האמור בחוות הדעת לגבי "עבירה היברידית" שניתן לבחור באיזו דרך להעמיד לדין בגינה, חל גם על תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות. על כן נראה כי בכל מקרה מדובר ב"indictable offence" לפי סעיף 36(2)(b) ו-36(2)(c) לחוק ההגירה הקנדי.

בהתאם לחוות הדעת, באם תורשע הנאשמת, היא תוכל להגיש בקשה להגר לקנדה, אך תחילה תצטרך להגיש בקשה לשיקום ותוכל לעשות זאת רק בתום 5 שנים **מיום סיום העונש** שיוטל עליה. לעומת זאת, באם ייקבע כי הנאשמת ביצעה את העבירה תוך הימנעות מהרשעתה, תוכל הנאשמת להגיש בקשה לשיקום בתום 5 שנים **ממועד ביצוע**

העבירה. משמע, הנאשמת תוכל להגיש את הבקשה כבר כעת, מאחר שחלפו חמש שנים ממועד ביצוע העבירה.

עוד צויין בחוות הדעת, כי במצב של אי הרשעה גדלים סיכויי הבקשה להתקבל.

ב. ראיות נוספות לעונש

במסגרת הטענות לעונש הגישה ב"כ המאשימה תמונות של חבלות המתלונן. בתמונות נראים כ-10 פצעי שריטה/שפשוף על פניו וחזהו של המתלונן. עם זאת, יש לציין כי הם נראים שטחיים.

כן העיד לעונש בעלה של הנאשמת, מר יולי מיינבך.

מר מיינבך העיד כי הוא מכיר את הנאשמת למעלה מ-4 שנים וכי הם נשואים שנתיים ומגדלים ילד משותף, בנוסף לבנה של הנאשמת מנישואיה הקודמים.

מר מיינבך העיד כי הוא והנאשמת הינם בעלי עבודות טובות וכי מזה שנה וחצי שהם מצויים בהליכי הגירה לקנדה, כאשר המעבר עצמו צפוי להיות תוך שנה.

נמסר כי ההרשעה הינה קריטית לעניין זה.

בעניין האלימות, נמסר כי מדובר במעידה חד פעמית וכי העד לא נתקל בהתנהגות כזו מצד הנאשמת. עם זאת הוברר, כי הוא לא הכיר את הנאשמת במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

כן נמסר כי הנאשמת והעד מתכוונים להרחיב את המשפחה.

טיעוני המאשימה לעניין ההרשעה ולעונש:

ב"כ המאשימה טענה כי הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשמת הינו שלומו של אדם ושלמות גופו.

נטען כי מתחם הענישה ההולם בעבירות אלימות במשפחה הינו מגוון ומשתנה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

נטען כי בעניין נשוא כתב האישום מתחם העונש ההולם, בהתחשב בכך שנגרמו למתלונן חבלות, הינו בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות עד 24 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טענה כי מדובר באירוע ברף העליון של החומרה, כאשר במהלך ויכוח בין הצדדים עשתה הנאשמת שימוש בסכין גילוח, ובאמצעותו ובאמצעות ידיה, תקפה את המתלונן וגרמה לו חבלות מרובות, כפי שפורט בהרחבה בכתב האישום, וכפי שניתן להתרשם מתמונות המתלונן.

נטען כי מדובר באירוע שהיה יכול בנקל להסתיים בפציעה חמורה יותר של המתלונן.

נטען כי המאשימה שקלה לקולא את העובדה כי הנאשמת הודתה וחסכה זמן שיפוטי וכי הינה נעדרת עבר פלילי, אך נטען כי יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהנסיבות המחמירות של המקרה.

ב"כ המאשימה טענה כי תיקון כתב האישום נעשה לאור עמדת המתלונן בתיק שהביע בפני המאשימה את רצונו לקדם את התיק, ובנסיבות אלה הסכימה המאשימה להסתפק בשל"צ בהיקף 300 שעות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

ב"כ המאשימה טענה לעניין שאלת ההרשעה, שזו השאלה העיקרית שבמחלוקת בין הצדדים, לאור טיב העונש המבוקש ע"י המאשימה, וכי לא ניתן להימנע מהרשעה בעבירות אלימות כה חמורות, שנעשו תוך שימוש בכלי מסוכן שגרם לחבלות.

נטען כי המאשימה עותרת לענישה מאוזנת, החורגת לקולא מהמתחם באופן קיצוני, וזאת בהתחשב בעמדת המתלונן ובנתונים האישיים שהובאו בתסקיר.

נטען כי החבלות שנראות בתמונות הן גם מהציפורניים וגם מסכין גילוח, וכי השימוש בסכין מעמיד את העבירה ברמת חומרה רבה יותר.

לאור האמור לעיל עתרה ב"כ המאשימה להותרת ההרשעה על כנה ולהטלת ענישה של של"צ בהיקף 300 שעות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

טיעוני הנאשמת לעניין ההרשעה ולעונש:

ב"כ הנאשמת טענה כי כתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי, לעבירה של תקיפת חבלנית בנסיבות מחמירות.

נטען כי מדובר בנאשמת נעדרת כל עבר פלילי, ללא תיקים פתוחים או סגורים, ולמעשה מדובר באירוע יחיד בחייה של הנאשמת, ולא ניתן להתעלם מכך שממועד ביצוע העבירה חלפו 5 שנים שבמהלכן הוכיחה הנאשמת כי מדובר במעידה חד פעמית ולא בדפוס התנהגות אלים.

נטען כי 5 שנים זו תקופה ארוכה שיש בה כדי ללמד על התנהגותה הנורמטיבית של הנאשמת, וכן להתרשם מכך שהנאשמת הבינה את הפסול שבמעשיה.

ב"כ הנאשמת טענה כי במקרה זה שאלת ביטול ההרשעה הינה קריטית לנאשמת.

הנאשמת ביססה טיעוניה על חוות הדעת המשפטית לעניין דיני ההגירה בקנדה, שפורטה לעיל, ועל יסודה נטען כי באם תיוותר ההרשעה על כנה, יוכלו הנאשמת ובעלה להתחיל את הליכי ההגירה רק בעוד 5 שנים מיום סיום ריצוי העונש. לעומת זאת, באם יבטל בית המשפט את ההרשעה, צריכות לחלוף 5 שנים ממועד ביצוע העבירה עד הגשת הבקשה, ובמקרה דנן, מדובר בהבדל משמעותי.

ב"כ הנאשמת טענה כי הנאשמת ובעלה החלו כבר לפני כשנתיים את ההליכים, ללא ידיעה מה המשמעות, והם עושים זאת מתוך רצון אמיתי להעתיק את מרכז חייהם.

ב"כ הנאשמת הגישה לבית המשפט את פסק הדין בת.פ.(שלום ת"א) 29725-10-13 מד"י נ' פומיאצוב.

באותו עניין, הודה הנאשם בעבירה של החזקת נשק והחזקת אביזר לנשק.

הנאשם טען כי בכוונתו להגר לקנדה וצרף חו"ד משפטית המתייחסת לאפשרות ההגירה באם יורשע, שמסקנותיה זהות לאלו שפורטו לעיל.

בית המשפט החליט שלא להרשיע את הנאשם בנסיבות שפורטו ולאור הפגיעה הקונקרטית בעתידו ובעתיד משפחתו באם יורשע, זאת לאחר שבית המשפט שוכנע כי כוונת ההגירה הינה כנה ואמיתית ולא נועדה לקדם טענות משפטיות בהליך הפלילי.

מעבר לפגיעה בהליכי ההגירה נטען לפגיעה נוספת בנאשמת, באם תורשע.

ב"כ הנאשמת צרפה מכתב ממעסיקה הנוכחי של הנאשמת, לפיו הרשעה יכולה להביא לפיטוריה של הנאשמת.

נטען כי הנאשמת עובדת ומפרנסת יחד עם בעלה את משפחתה ובכוונתם להרחיב המשפחה, ועל כן ישנה חשיבות רבה להכנסתה.

ב"כ הנאשמת התייחסה לתסקיר שרות המבחן.

נטען כי מדובר בתסקיר מקיף וחיובי ובסיומו המלצה על ביטול ההרשעה ועל הטלת 150 שעות של"צ.

ב"כ הנאשמת הצהירה כי קיימת הסכמה לביצוע 300 שעות של"צ, והמחלוקת היא רק בנושא ההרשעה.

נטען כי בתסקיר צוין מצבה הנפשי של הנאשמת במועד ביצוע העבירה, כאשר באותם זמנים היתה במשבר רגשי ונפשי.

נטען כי שרות המבחן התרשם מלקיחת אחריות מלאה מצד הנאשמת, ומבושה וחרטה על התנהלותה באירוע.

נטען כי מפגישת שרות המבחן נפגש עם המתלונן עולה כי הקשר בינו לבין הנאשמת הוא טוב, והמתלונן משלם מזונות לילדם המשותף. נמסר כי המתלונן הגיש את התלונה בכדי להציב גבולות לנאשמת ולא מתוך תחושות פחד או חשש כי היא תפגע בו.

נטען כי עמדת המתלונן הינה שיקול במסגרת האינטרסים שעל בית המשפט לשקול בטרם מתן גזר הדין.

ב"כ הנאשמת טענה כי קצינת המבחן התרשמה מהנאשמת כמי שהפיקה לקחים, ונמצאת בטיפול במחלקה לבריאות הנפש, כן צוין כי ההליכים המשפטיים שמתנהלים נגד הנאשמת מהווים גורם מרתיע עבורה.

ב"כ הנאשמת טענה עוד כי יש להתחשב בחלוף הזמן, שכן מביצוע העבירה חלפו 5 שנים במהלך תלויים ועומדים ההליכים המשפטיים כנגד הנאשמת, ומדובר למעשה בעונש בפני עצמו.

ב"כ הנאשמת טענה עוד כי ישנה פסיקה בה בוטלו הרשעות של נאשמים גם בעבירות חמורות ביותר, כגון עבירות שוד.

נטען כי באיזון בין חומרת העבירה לבין הפגיעה בשיקום ובפרנסה של הנאשמת, הכף נוטה לכיוון ביטול ההרשעה.

ב"כ הנאשמת צרפה פסיקה לגבי מקרים שונים של ביטול הרשעה.

בע"פ (מחוזי מרכז) 7546-09-08 לימור **קפלינסקי נ' מד"י** הורשעה הנאשמת בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם. בבית משפט השלום נגזרו על הנאשמת מע"ת, של"צ ופיצוי. הוגש ערעור על הרשעתה של הנאשמת.

בית המשפט המחוזי אמר באותו ענין כי "נראה לנו כי מידת הפגיעה האישית במערערת, אם נותר הרשעתה בעינה, רבה ממידת הפגיעה באינטרס הציבורי..." ולאור זאת בוטלה ההרשעה בהתחשב בנסיבותיה האישיות של הנאשמת, היות העבירה עבירה יחידה, ואורח חייה הנורמטיבי והתקין.

בת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 **נד"י נ' נטלי רוסטובצב** הודתה הנאשמת בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, כאשר הכתה בבן זוגה בפטיש ברזל במשקל 5 ק"ג וגרמה לפציעתו.

בית המשפט המחוזי נמנע מהרשעת הנאשמת, אף במקרה זה בהתחשב בנסיבותיה האישיות, בעבודתה כרופאת שיניים העלולה להיפגע מהרשעתה, ובהיות העבירה עבירה יחידה. יצוין כי המדינה ערערה על גזר הדין, אך חזרה בה מהערעור (ע"פ 7668/11, פורסם בנבו).

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 29495-10-12 **ע.ר. נ' מד"י** הורשע הנאשם בבית משפט השלום בפציעה בנסיבות מחמירות לאחר שתקף את חברו לעבודת המלצרות בסכין וגרם לו חתכים בבטנו.

בית משפט השלום הרשיע את הנאשם וגזר עליו מע"ת, של"צ וצו מבחן. כן התקיים הליך צדק מאחה במסגרתו שילם המערער למתלונן פיצוי בסך 70,000 ₪.

הערעור הוגש לעניין הרשעת הנאשם. בית המשפט המחוזי ביטל ההרשעה בהתחשב בהליך הצדק המאחה ובנזק הקונקרטי שעלול להגרם למערער כתוצאה מאי גיוסו ליחידה קרבית בצה"ל.

בת"פ (ראשל"צ) 4117-08 **נד"י נ' אסתר נגוסה** הודתה הנאשמת בעבירות של תקיפה, תקיפה סתם, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות בצוותא, היזק לרכוש, העלבת עובד ציבור והתנגדות בכח למעצר. באותו ענין תקפה הנאשמת שוטרים שבאו לאשפז את אחיה לבדיקה פסיכיאטרית כפויה, בעת שחשה כי מופעל עליו כח רב מדי.

בית המשפט נמנע מהרשעתה בהתחשב בנסיבותיה האישיות ובהיות העבירה עבירה יחידה.

דין

מטיעוני הצדדים עולה כי אין מחלוקת על הנסיבות החיוביות הרבות העומדות לזכותה של הנאשמת, היינו: תפקודה

הנורמטיבי במישורי החיים המגוונים; התסקיר החיובי המלמד על נטילת אחריות, הפנמת הפסול במעשה וחרטה עליו; שיקום היחסים עם המתלונן, במסגרת ההורות לילד המשותף, ואופן התייחסותו לאירוע כחד פעמי ואי חשש מהנאשמת; חריגות האירוע להתנהלותה ולדפוסי חשיבתה והתרחסותו בתקופת משבר בזוגיות והתערעור מצבה הנפשי של הנאשמת; פניית הנאשמת לטיפול תרופתי ונפשי לאחר האירוע, במסגרת בריאות הנפש, וכן לאחר משבר אחר שחוותה, והיותה מטופלת עד היום; ההודאה וחסכון הזמן השיפוטי; העדר עבר פלילי ו/או תיקים פתוחים מאז האירוע; ההרתעה שחוותה עקב הליכי המעצר והמשפט, כשחלוף הזמן הרב מעיד על כך.

אף אין מחלוקת לגבי העונש המבוקש, כאשר שני הצדדים עותרים להשתת של"צ בהיקף של 300 שעות, ופיצוי למתלונן.

המחלוקת היחידה בין הצדדים היא בשאלת ההרשעה (וכיוצא מכך, הטלת עונש מע"ת), כאשר לטענת המאשימה, רף הפגיעה בערך חברתי המוגן הגלום בעבירה, שולל ענישה ללא הרשעה, בשל הפגיעה היתרה באינטרס הציבורי.

לאחר שעיינתי בפסיקה שהוצגה ע"י ההגנה, ובפרט את ת"פ 35980-09-10 שנסיבותיו חמורות יותר, מצאתי כי בתי המשפט מצאו לנכון, במקרים בהם היה מדובר בעבירות ברף דומה של פגיעה בערך חברתי מוגן, להימנע מהרשעה משיקולי שיקום הנאשם ועקב אי המידתיות בין המעשה בנסיבותיו לבין הנזק שייגרם לנאשם כתוצאה מההרשעה.

עוד יש לציין, כי חרף החומרה שבהחזקת סכין הגילוח והשימוש שנעשה בו, אופי הפגיעות מלמד כי חלק מהשריטות השטחיות נעשו בציפורניה של הנאשמת, וגם פצעי השפשוף שנעשו באמצעות הסכין או ידית הסכין הינם שטחיים וללא כוונה לגרום חבלה משמעותית.

התרשמתי כי הליכי ההגירה בהם החלו הנאשמת ובעלה הנוכחי הינם כנים, וכי הנזק שייגרם לה כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה, היינו עיכוב יכולתם להתחיל בהליכים בחמש שנים תמימות, עלול לסכל כליל את התכנית להעתיק את מרכז חייה של המשפחה, עקב מגבלות הגיל, ובכך לפגוע באופן בלתי מידתי בנאשמת ובמשפחתה. כמו כן, עלולה להיגרם פגיעה משמעותית באפשרויות התעסוקה שלה, הן במקום עבודתה הנוכחי בישראל והן בחו"ל.

לפיכך, אני מקבלת את המלצת שירות המבחן ומבטלת את ההרשעה, באופן חריג, ומטילה על הנאשמת של"צ בהיקף של 300 שעות במסגרת שנקבעה על ידי שירות המבחן.

כמו כן אני מחייבת את הנאשמת לפצות את המתלונן בסך של 5,000 ₪, וזאת תוך 30 יום מהיום. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 26.2.16.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ו, 26 ינואר 2016, במעמד הצדדים.